

Tohodne ráno jsem měl s Václavem Fořtem a jeho ženou Zitou, která už před léty přijala roli jeho obětavé asistentky, sraz před Českou pojišťovnou v Praze ve Spálené ulici. Natačeli jsme tu pozoruhodný příběh úhoře Pepíka, kterého zaměstnanci pojišťovny chovají v mozaikové secesní kašně ve vstupní hale. Otom, jak se sem úhoř Pepík kdysi dostal, o tom jsem si nechal vyprávět příjemnou a vstřícnou tiskovou mluvčí pojišťovny, PhDr. Dášou Koutskou.

První Pepík se ve zdejší kašně objevil už v roce 1914 a přicházel si s ním hrát malý Jeníček Werich, Malý Jeníček Werich jehož tatínek byl v pojišťovně zaměstnán. *'Pepík obdržel vlastní inventární číslo spolu sapanáží. Ještě v roce 1952 fasoval měsíčně 30 Kčs, za které se mu kupoval potravina,' vyprávěla paní Koutská. "Radost kolemjdoucím i zaměstnancům dělal plných 62 let. Pepík I., který tu plaval pětkrát déle než jeho 'kolegové' v přírodě, odešel do věčných lovišť 3. srpna roku 1976. Nikdy nepoznal slovarybář ani udice a jako legenda skončil nikoliv na pekáči, ale v zoologickém oddělení Národního muzea v Praze. Dlouho pak byla k lítosti zaměstnanců a Pražanů, zejména dětí, secesní kašna prázdná. Teprve od poloviny listopadu 1993 čeřívodu kašny nový úhoř - Pepík II.'*

Pepík II., kterého jsem měl tu čest onoho dne dokonce i krmit, prý už má nakrku víc než tři křížky. Můžete si ho prohlédnout na fotografii a o jeho předchůdci si přečíst alespoň krátký úryvek ze vzpomínky Jana Wericha, napsané přibližně v polovině šedesátých let:

"Oni úhoři nás lidi pletou naschvál: to, co se z jikry narodí nevypadá, vůbec jako ryba. Vlastně to ryba není, je to larva. Průhledné něco. To se pak změní - neptejte se mě kdy a jak - v neprůhledné nic, v nepatrňoučku věcičku úhoři podobnou a cestuje si to do toku řek. A tam pak, podle toho jak se jim tam vede a jak se jim tam líbí, si upraví příslušnost k pohlaví. Ze samečka sestane samička a je to. A těmto malým úhořům se říká monte. A takové monte někdo přinesl do budovy První české vzájemné pojišťovny ve Spálené ulici (?) a tomuse dařilo. Ani se nepohnulo, a kdyby nebylo lidí, kteří je vyrušovali a nutí k pohybu, bylo by proleželo celý den a začlo rejdit až v noci. To je starý úhoří způsob života.

Můj tatínek v té pojišťovně byl úředníkem. Někdy odpoledne, když bylo v budově ticho a klid, chodil tam pracovat a bral mě s sebou. Vozil mě chvíli výtahem, pak jsme si telefonovali domácím telefonem různé hlouposti. On byl něco přestřícet a já něco pod deset. Bylo veselo na světě a všechno bylo zajímavé. On pak zasedl za stůl k práci a já se toulal po schodištích a síních. Zašel jsem k bazénku, vyhrnul rukáv a vysypal úhoříčka z hadice. Byl zmatený a vlnil se v němém protestu nad dnem z mosaiky plné zlatých kamínků.

Nutil jsem ho couvat. Choval jsem se k němu uličnický. Chtěl jsem, aby mě bavil. Zadarmo. Ani žízalu jsem mu nepřinesl. To jsem teď citoval tátu, kterým mě tam obyčejně nachytil, přinutil mě vrátit hadici a pak jsme jen počkali, nežsi úhořík zalezl do tmy.

To bylo tak zhruba před padesáti lety. (?) Svět přestal být secesní mozaikoplňná zlatých kamínků. Ale nikoliv pro úhoře ve Spálené ulici v budově bývalé První české vzájemné. Hned u vchodu, v hale zanedbané, lačné po čistotě a pořádku, v příšeří je elypsovité bazénky a na dně leží kus gumové hadice. Kdybyste přišli v noci, viděli byste, že z hadice opatrně vyplouvá úhoř. Není veliký. Jako úlovek by to nebylo nic extravagantního. Ale když uvážíte, že je to můj kamarád z dětství, že znal mého tatínka, když byl v nejlepších letech, tak je to téměř turistická rarita.

Chodívám se občas na něj podívat. Někdy mu čouhá ocasní ploutev z roury. Pošimrám ji a zmizí?"

Film o úhořích Pepíkovi I. a Pepíkovi II. bude včleněn do cyklu Pražsképozoruhodnosti a o jeho premiéře se včas dovíte!

OndřejSuchý

Dnes 14. ledna 2013 jsem byl u Pepy Maršíka, zdravía byl 17 dní doma na zkoušku. Ted' je do jara zase v nemocnici Na Slupi.Posílám foto.

Zdraví Pepik Jíša

Článek z časopisu Donašeč dobrých filmových zpráv č.3/2011 – Hradec Králové

Jak Jarda Nykl vodníkům promítal...

Myslím, že všichni znáte animované filmy Jaroslava Nykla. Co rok, to nové překvapení. Třeba letošní Líná pohádka... Na celostátním kole jsem navštívil projekce proděti. Běželo tu pásmo Z pohádky do pohádky. Filmy tří amatérských animátorů. Děti byly úžasné publikum. Tady vznikl nápad dostat Jardovy filmy do Červeného Kostelce.

Ať je vidí, co nejvíc lidí. Jarda souhlasil. Jak to bývá, když člověk něco moc chce, najednou odněkud přiletí překvapivá myšlenka. Co takhle využít velké Vodnické slavnosti. Proč by vodník Brodil nemohl předohňostrojem, na který přijde spousta lidí, promítat dětem pohádky? A proč by to kino nemohlo být přímo v rybníku nad vodní hladinou?

A tak všichni, co tu byli, rekreanti, místní, vodníci, podvodníci i rybáři (odhadem 1400-1500 lidí) - měli možnost vidět to nejlepší z Jardovy tvorby: Mokrou pohádku, PŠŠŠ, Jaro, Sen a Largetto v prvním nadvodním kině v Česku...

Vašek Wetušimek

No a na závěr trocha poezie z Vrážeu Berouna, k aktuální dnešní situaci – chřipkové epidemii.

Chřipka na podzim.

Mlha spadla, a je překrásný sluneční den,
hned začal v několika krocích,
přicházela a houpala se, chvíli tam asem
mlha vlhké teplo, jak ženav bocích.

Zas a znova přicházís lehkostí,
krásnou chůzí houpavou,
chvíli se zastavil náhodou
počasí sychravé vniklo do kloubů a kostí.

Krůčkem po krůčku blíž a blíž,
stoupá krajinou paprsekkrásy,
barevný podzim jak u ženvlasy,
nestálé teploty z rána klesají níž.

Můjhlas zní jak měkké tóny loutny,
divně zní ak poslechu přinutí
zas nasloucháš mu bezhnutí,
pěknýhlas, vždyť stojím u horké plotny.

Buší měv uších, houpá se semnou svět.

Žádná loutna, jen hvízdavýdech,
kašel jak činely, naprůdušky leh.

Očislzí, nos červený jako makový květ.

Pára v hrnci stoupá na obličej

a z nívoda je na obočí.

Z nosu teče, nastydílý kašlu,

Povolí rýma?, k čertí jí pošlu.

Krásá? Halucinace-ted' se směj

z rýmy se hlavarozskočí.

Mlhy, vlhké teplo vítr se nehne,

bakterie chřipky jsou tu jak v ráji,

někdo tu bez kapesníku kýchne

amiliony bakterií si semnou hrají

Oči pálí, srdce buší a hlavabolí

jako kdyby mě praštil někdo holí

teplý čaj vypiji, končím v posteli!

Složil veršem+2x obrázek veb. camera Josef Vokurka dne 2. listopadu 2008.